

LLIBERTAT!

Periòdic quinzenal nacionalista

És molt trist
condicionar
el plet de
Catalunya a
la voluntat
del Sr. Azaña

Any II

L'Hospitalet del Llobregat, 5 de juliol de 1934

Núm. 23

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Subscripció: 1 pta. trimestre

Abans que tot som separatistes!

D'ençà que surt LLIBERTAT! mai com ara, aquesta frase que encapçala la nostra editorial ha tingut un sentit més ple, més segur, més introntollable.

Hem anat veient com fracassaven les actuacions concordistes de cara Madrid. Hem vist com l'Espanya d'avui, igual que la d'antany, anava mostrant-se terriblement contrària als ideals que encarnen el nostre nacionalisme. Avui, com sempre, l'imperialisme domina les seves intencions i contra l'imperialisme hom no pot pledejar-hi, ha de plantar-hi cara.

Els catalans, no estem encara prou compenetrats de ço que significa l'alliberament d'un poble. És per això que a aquesta alliberació avantposem sentiments d'ordre material, que ens divideixen i ens aniquilen per la victòria.

Algú potser creurà que nosaltres som contraris a les lluites de dretes i esquerres, de burgesos i proletaris; no, tot el contrari. Aquesta mena de lluites les creiem més que lògiques, necessàries i inclús hem arribat al convenciment que els únics que són contraris a aquesta mena de lluites, són aquells senyors Esteves, petits conservadors, que no veuen més enllà del seu benestar personal. Res els importa que avenci la humanitat i que sofreixi el pobre. Aquesta gent, paràsits, que haurien d'ésser separats de la Societat, no mereixen cap respecte per la nostra part. Els deixem ben bé de banda.

Però comprenem que aquest aferrissament d'esquerres i dretes, hauria d'ésser controlat per cadascú, segons el propi cervell, no segons els instints passionals. Aquests instints, mancats de raó moltes de vegades, menen els homes a fer actes completament contraris al sentit comú més elemental.

Aquesta lluita d'esquerres i de dretes, si fos una lluita noble, seguida per una convicció segura, on no s'hi barreassin interessos, sinó sols idealitat, no arribaria com ara, al caire de tragèdia. O sinó, esguardeu ço que ha ocorregut avui a Catalunya. Un partit —Lliga Catalana— que sempre ha pretengut comportar-se com a catalanista i ha fet tota la seva campanya a base de l'autonomia, quan aquesta ve, no té cap mica de mania a comprometre-la a Madrid, enloc de defensar-la a Barcelona. Per què? Senzillament, perquè el Parlament Català ha ferit, no els sentiments catalanistes, no; ha ferit senzillament els seus interessos purament particulars. I per tal de defensar aquests interessos es giren suplicants a les dretes espanyoles, les quals en llur immensa majoria haurien ja en aquests moments barrejat Catalunya a sang i a foc, escampant-hi la sal de l'extermini. I l'Esquerra Republicana de Catalunya, que en aquests moments podria mantenir pur el sentiment de catalanitat, es recorda del seu esquerrisme; i enfront al dretisme de la Lliga no dubta posar-hi les esquerres autènticament espanyoles, a les quals els hi convé quedar bé amb Catalunya, per assolir el govern d'Espanya. En aquests moments, no som altra cosa que una plataforma per a ensorrar els uns i fer pujar als altres. I això no és res més que fruit d'aquesta manca de convicció catalanista que pateixen els nostres polítics. Per damunt els sentiments de dreta i esquerra ha d'haver-hi el patriòtic. Si no és així, no acabarem d'assolir mai l'alliberament de Catalunya.

Es per això que nosaltres: *Abans que tot, som separatistes!*

LA REDACCIO

